

Βασιλικὸν Θεάτρον.— Ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ περίοδος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔναρξις ἀνεμένετο μετ' ἀνυπομονησίας ἀπὸ τοὺς φιλομούσους, ἤρχισε μὲ τὸν «Χρηματιστὴν» τοῦ Mirbeau, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεικονίζεται φυσικώτατα μία τάξις κοινωνικὴ, τάξις χουσοκανθάρον τοὺς ὁποῖους τὸ χρῆμα καθιστᾷ ἀλάζονας, καὶ δούλους του. Ὁ τύπος τοῦ Χρηματιστοῦ διὰ τὸν ὁποῖον *les affaires sont les affaires*, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ συμφέρον εἶναι τὸ πᾶν, εἶναι ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μόνον εἰς τὰ μεγάλα χρηματιστικὰ κέντρα ἀπαντῶσιν. Ὁ τύπος τοῦ υἱοῦ του νέου κακομαθημένου ὑπὸ πᾶσαν ἐποῆν, σπατάλου καὶ blasé, εἶναι ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους τύπους τοὺς ὁποῖους βλέπομεν συχνὰ γύρω μας. Ὁ κ. Φύρστ ὑπεδύθη πολὺ καλὰ τὸν ρόλον τοῦ Χρηματιστοῦ· ἴσως ὀλίγον ὑπερβολικά.

*
* *

— Μετὰ τὸν «Χρηματιστὴν» ἐδόθη μία πολὺ ὀραία κωμῳδία «Νυκτεριναὶ Περιπέτειαί» ἡ ὁποία ἐκίνησεν ἀκράτητα γέλοια τοῦ κοινοῦ μετὰ τὰ φαιδρὰ ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, τοὺς παρελαύνοντας Λονδρέζους πόλισμεν, τοὺς ἀκάμπτους ἀνακριτὰς καὶ τοὺς παρεκτρεπομένους γλεντιέδες συζύγους οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ κύρια πρόσωπα τῆς κωμῳδίας. Ἡ κ. Δαμάσκου, ὁ κ. Σταματοπούλος καὶ ὁ κ. Μέγγουλας ἦσαν ἀμίμητοι.

— Ἡ «Πυργοδέσποινα».— Τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ Carus ἔσχεν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ κ. Λοράνδου ἡ ὑποδυθεῖσα τὴν Πυργοδέσποιναν ἔπαιξε πολὺ φυσικά, καὶ ἤρρεσεν εἰς τὸ κοινόν.

*
* *

— Τὴν «Πυργοδέσποιναν» διαδέχονται τὸ «Ταξίδιον ἀναίχνης» ἀρκετὰ ὀραία κωμῳδία, «αἱ δύο Κυρῖαι» ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ἡ «Ἡλέκτρα» μετ' ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν.

*
* *

— Τὸ τελευταίως δοθὲν ἔργον εἶναι: «Οἱ Ἐπαρχιώται» τοῦ Ζώρα, τὸ πρῶτον νεοελληνικὸν ἔργον ποῦ ἀνατιθάζεται ἐφέτος εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Β. Θεάτρου.

Ἐνας ἀπλοϊκὸς ἐπαρχώτης ἀπὸ τὸν Τριπόταμον τῆς Τίνου, ὁ Μπατέστος Τροβᾶς, ἔρχεται διὰ

πρώτην φοράν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ μερικὰς ὑποθέσεις. Μαζί του ὅμως ἔρχονται ἡ γυναῖκά του μὴ ἀπλοϊκὴ ἐπαρχιώτισσά καὶ ἡ χαριτόδωτος... σαραντάρα γεροντοκόρη του ἡ ὁποία ὀνειρεύεται νὰ ζήσῃ εἰς τὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ ἀγρεύσῃ κανένα συμβίον.

Ἐνας ὑπαλληλίσκος ἐξηκοντάδραχος τὸν ὁποῖον σαγηνεύει ἡ προῖκα τῆς Κατήγκως, κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν γέρω Τορβά ὅτι εἶναι ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ κληρονόμος πλουσίου θεοῦ, καὶ τοῦ ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς κόρης του. Ὁ Τορβάς ἀναγγέλλει εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ὅτι ἀπεφάσισε ν' ἀγοράσῃ ἓνα παλάτι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγγέσμου ἀντὶ 90, 000 δρ. καὶ ὅτι τοῦ τὸ προσφέρει ὡς προῖκα.

Τοῦτο ὅμως δὲν συμφέρει εἰς τὸν ἀπένταρον γαμβρόν, ὁ ὁποῖος πρὸς ματαίωσιν τῆς ἀγορᾶς, τοῦ ἐπιδεικνύει τὴν «Ἀκρόπολιν» εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγράφεται ὅτι ἡ οἰκία εἶναι ἐτοιμόρροπος καὶ μέλλει νὰ κατεδαφισθῇ ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς. Ὁ μεσίτης Ταλλαρᾶς δυσαρεστεῖται καὶ πρὸς ἐκδίκασιν ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Τορβά τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν τοῦ παρ' ὀλίγον γαμβροῦ του καὶ τὴν ὑποπτον ποιότητα αὐτοῦ. Τὴν Κατήγκω ὅμως ἀγαπᾷ καὶ ἓνας ἀγαθὸς Σχολάρχης, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν ποῦ λαμβάνει τὸν διορισμὸν σχολάρχου εἰς Τῆνον, στέλλει περιπαθῆ ἐπιστολὴν εἰς τὴν σειρῆνά του διὰ τῆς ὁποίας τῆς ἐκφράζει τὸν φλογερὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του.

Καὶ μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ἀπεντάρου γαμβροῦ, ἡ πολύφερνος Κατήγκω ὑπανθρεύεται τὸν ἀγαθὸν δάσκαλον— Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις. Ὁ Ζάνος ἡ Τορβάς μὲ τὰ στενὰ, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του φορεῖ, καὶ τὰ ὁποῖα τὸν στενοχοροῦν πολὺ, ἡ κ. Φύρστ ὡς τρυφερά συμβία τοῦ κύρ Μπατέστου μὲ τὴν ἰδιάζονον νησιώτικὴν προφορὰν ἦσαν ἀμίμητοι. Ὁ κ. Πεζόδρομος ἀπέδωκε πολὺ ἐπιτυχῶς τὸν τύπον τοῦ Ἀθηναίου ἀπεντάρου προικοθήρα, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει κανεὶς σπανίως· ἡ κ. Στεφάνου πολὺ φυσικὰ ὑπεδύθη τὸν ρόλον τῆς γεροντοκόρης Κατήγκως

Ἄσπον ἀφορᾷ τὸν ρόλον τοῦ Σχολάρχου, τὸν ὁποῖον ὑπεδύθη ὁ κ. Σταματοπούλος, καὶ τὸν ρόλον τοῦ γκαρσονιοῦ μικροξενοδοχείου τὸν ὁποῖον ὑπεδύθη ὁ κ. Βαρνάβας ἦσαν τυποὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἡ κωμῶδιά μὲ μὴ ἀλέξι ἐπέτυχε καὶ ὑπερήρεσεν εἰς τὸ κοινόν.